

MINISTER INFRASTRUKTURY

Warszawa, dnia 08 września 2010 r.

BS/WPLI-0701-261/10/2873

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Stanisław Pięć - Alaxathu,

w odpowiedzi na przekazane przy piśmie z dnia 18 sierpnia 2010 r. znak BPS/DSK-043-2963/10, oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Grzyba podczas 62 posiedzenia Senatu RP w dniu 12 sierpnia 2010 r., uprzejmie wyjaśniam co następuje.

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266, z późn. zm.), zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych wspólnoty samorządowej, w tym m. in. zapewnianie lokali socjalnych należy do zadań własnych gminy i jest realizacją obowiązku określonego art. 75 Konstytucji RP m. in. w zakresie ochrony przed eksmisją na bruk.

Przepisy wyżej wymienionej ustawy w zakresie przyznawania uprawnień do lokalu socjalnego, zawierają odpowiedni mechanizm weryfikacji czy osoba eksmitowana zasługuje na ochronę w postaci przyznania jej tego prawa, ze względu na stan osobisty, zdrowotny lub majątkowy. Stosownie do art. 14 ust. 3 ustawy, sąd, badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego, orzeka o uprawnieniu osób, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną. Tym samym założeniem ustawodawcy jest aby pomoc została skierowana tylko do najbardziej potrzebujących, a nie każdego lokatora, który utracił tytuł prawny do zajmowania lokalu i go nie opuszcza.

Istniejący katalog osób chronionych z „urzędu”, wymienionych w art. 14 ust. 4 ustawy, jest podyktowany względami etycznymi, ochrony godności człowieka oraz sprawiedliwości społecznej. Niemniej jednak i wobec tych osób, sąd na podstawie art. 14 ust. 5 ustawy, może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego, w szczególności jeżeli nakazanie opróżnienia następuje z przyczyn, o których mowa w art. 13 ustawy, tj. jeżeli lokator wykracza w sposób rażąco lub uporczywy przeciwko porządkowi domowemu, czyniąc uciążliwym korzystanie z innych lokali w budynku, bądź rażąco nagannym postępowaniem uniemożliwia wspólne zamieszkiwanie. Do dnia wejścia w życie *ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2004 r. Nr 281, poz. 2783)*, sąd nie mógł orzec eksmisji bez uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec osoby, która przykładowo będąc bezrobotną wszczyniała awantury czy zakłócała spokój.

Niezależnie od powyższego należy zwrócić uwagę, że większość przypadków utraty tytułu prawnego do zajmowania lokalu wynika z niemożliwości finansowego udźwignięcia ciężarów związanych z zaspokojeniem własnych potrzeb mieszkaniowych. Utrata prawa do lokalu, bez możliwości uzyskania innego lokalu, powoduje, że sytuacja osób o ograniczonych możliwościach finansowych pogarsza się ze względu na trudność w podjęciu zatrudnienia lub utratę dotychczasowego. Tym samym względy powszechne (nie powiększanie obszaru nędzy i marginalizacji społecznej), jak najbardziej uzasadniają ochronę osób bezrobotnych. Sejm RP uznał za celowe wprowadzenie ograniczenia w orzekaniu przez sąd o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego na rzecz osób bezrobotnych. Nowelą, o której mowa wyżej, obowiązującą od dnia 1 stycznia 2005 r. wprowadzono do ustawy o ochronie praw lokatorów (...), przepis, że sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec osób posiadających status bezrobotnego. Tym samym prawo to zostało przyznane tylko osobom spełniającym wymogi określone *ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.)*.

Ponadto sama możliwość nie przyznania osobie bezrobotnej lokalu socjalnego nie skutkuje przeprowadzeniem eksmisji na bruk, tj. bez konieczności dostarczenia schronienia dla eksmitowanego dłużnika, bowiem nowelizacja przepisu art. 1046 *ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.)*, dokonana *ustawą z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2004 r. Nr 172, poz. 1804)*, wprowadziła obowiązek dostarczenia „tymczasowego pomieszczenia”. Stosownie do treści przepisu, komornik wykonując obowiązek opróżnienia lokalu na podstawie tytułu wykonawczego, z którego nie wynika prawo dłużnika do lokalu socjalnego lub zamiennego, wstrzymuje się z dokonaniem czynności do czasu, gdy gmina wskaże tymczasowe pomieszczenie lub gdy dłużnik znajdzie takie pomieszczenie. Pomieszczenie tymczasowe może również wskazać właściciel (wierzyciel).

Uwzględniając powyższe wyjaśnienia, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że nie znajduję uzasadnienia dla propozycji *nadania zindywidualizowanego rygoru przyznawania lokali socjalnych osobom eksmitowanym, które pozostają bezrobotne.*

2 *Porzucenie*

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY

Piotr Styczeń
Podsekretarz Stanu

Do wiadomości:

Departament Spraw Parlamentarnych i Samorządowych
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów

Biuro Ministra